

Tři vrstvy lidského já ve sluneční periodě (21-42)

Robert A. Powell

Potom se od centrálního tělesa oddělila Země, čímž se vytvořila polarita Slunce-Země, o které se zmiňuje biblická Genesis 1,1 slovy: *Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi*. Merkur a Venuše byly v původní polaritě Slunce-Země ještě součástí Slunce, zatímco Měsíc byl ještě spojený se Zemí. Později se Merkur a Venuše od Slunce oddělily a ještě později se také Měsíc oddělil od Země. Měsíc tedy můžeme považovat za satelit Země, Merkur a Venuše za satelit Slunce (viz obr. 5). Merkur a Venuše tedy ve smyslu okultní kosmologie označují hranice neboli okraje „vrstev“ Slunce, které byly od něho odděleny. Vnější vrstva, která je ohraničená oběžnou dráhou Venuše, odpovídá makrokosmické povaze citění původního Slunce, zatímco oběžná dráha Merkuru se svou střední vrstvou představuje makrokosmickou povahu myšlení, jež náleží k původnímu Slunci. V centru spojená se Sluncem zůstala vnitřní vrstva jako makrokosmická povaha vůle. Tyto tři vrstvy reprezentují aspekt vůle, myšlení a citění kosmického Já, které má svůj střed v Slunci (viz obr. 5).

Uplatníme-li hermetický zákon analogie na lidské já vyvíjející se ve sluneční periodě života (21-42), zjistíme, že má také tři vrstvy:

- Vnější vrstva, duše citivá, vyvíjející se mezi 21 a 28 lety, má v hermetickém horoskopu (ve světle okultní fyziologie) vztah k oběžné dráze Venuše okolo Slunce.
- Následující vývoj duše rozumové, myslícího já (28-35) odpovídá v hermetickém horoskopu vztahu k oběžné dráze Merkuru okolo Slunce.
- Nakonec se v sedmiletí od 35. do 42. roku vyvíjí duše vědomá (vůle), která je v hermetickém horoskopu spojená se samotným Sluncem.

Třebaže Slunce jako centrum kosmického Já vládne v podstatě po celou dobu životní periody od 21 do 42 let, musí být vrstvy citu, myšlenek a vůle já, jejichž hranice jsou makrokosmicky znázorněny oběžnými drahami Venuše a Merkuru okolo Slunce, vybudovány ještě dříve, než se podaří proniknout do jádra já, které je z makrokosmického hlediska identické se Sluncem. Existují tedy tři vrstvy já, resp. duše:

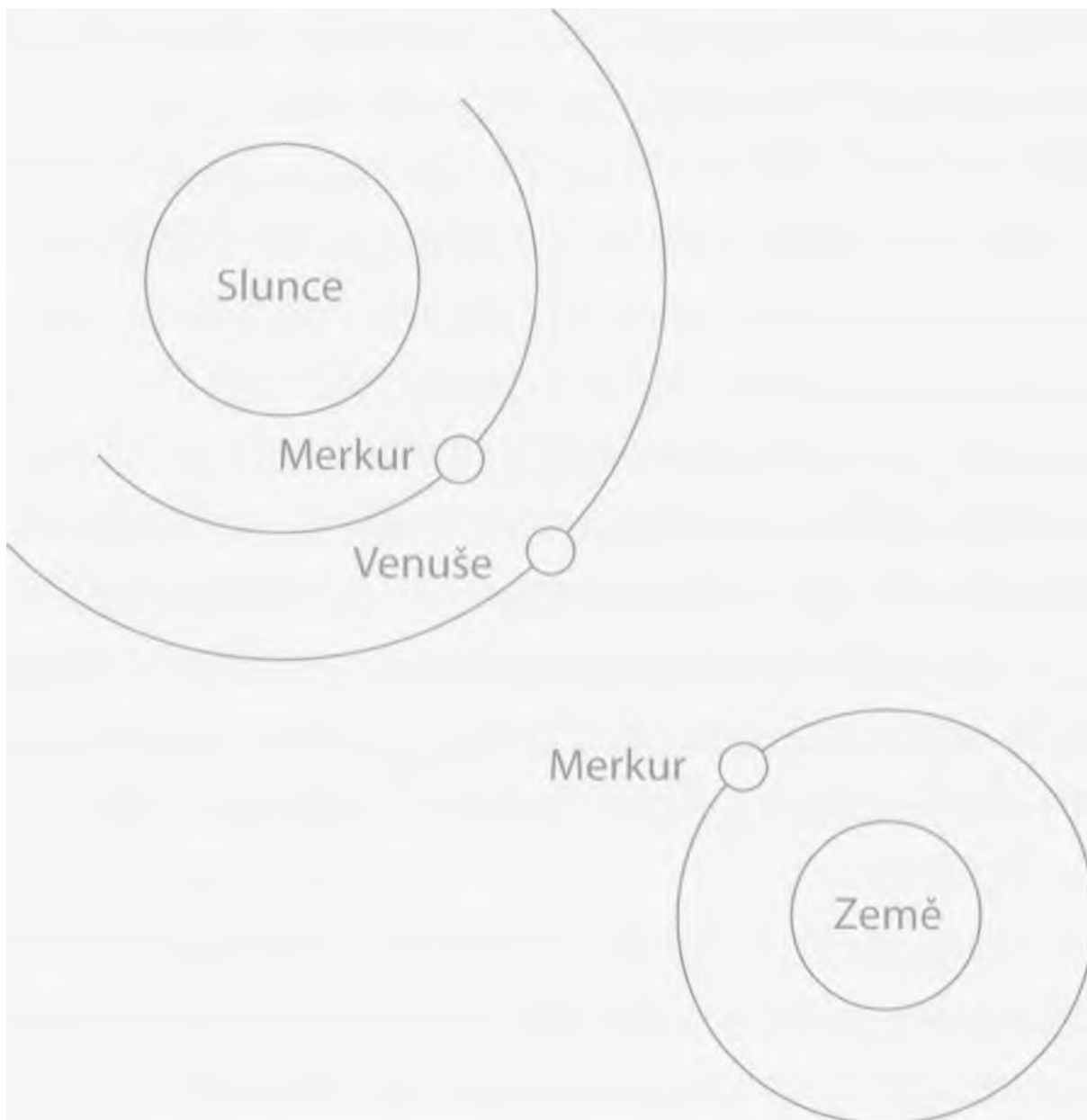
- vnější vrstva (duše citivá, 21-28 let),
- prostřední vrstva (duše rozumová, 28-35 let)
- a jádro (duše vědomá, 35-42 let), ve kterém leží původ lidské vůle („z tohoto středu pramení vůle“).

Tvrzení, že makrokosmicky nahlíženo je Slunce pramenem lidské vůle, zdánlivě odporuje vylíčení v *Hermetické astrologii a reinkarnaci*, kde se pojednává o postavení Měsíce ve zvěrokruhu v okamžiku narození, které vyjadřuje kosmickou orientaci vůle inkarnujícího se člověka. Tento zdánlivý protiklad se nám podaří objasnit, když ho ještě jednou ve stručném přehledu promyslíme.

Tři vrstvy Slunce, kosmického Já, se rozprostírají až k oběžné dráze Venuše (Venuše, Merkur a Slunce), neboť ve světle okultní kosmologie byly původně jedním tělesem. Po svém oddělení od centrálního tělesa se Měsíc a Země staly jednotným tělesem. Před tímto oddělením byly Slunce, Merkur, Venuše, Měsíc a Země dokonce navzájem spojeny do jednoho centrálního

Obr. 4: Tvoření sluneční soustavy

Obr. 5: Další vývoj sluneční soustavy

tělesa, okolo něhož kroužily Mars, Jupiter a Saturn (viz obr. 4). Uplatníme-li hermetický princip „jak nahoře, tak dole“, stojíme před otázkou: Co tato kosmická událost („nahore“) znamená pro člověka („dole“)?

Na praobrazné rovině znamená oddělení planet potenciální dělení člověka na nižší a vyšší já, přičemž vyšší Já lze identifikovat se Sluncem, nižší já lze identifikovat se Zemí, zatímco ascendent patří k pozemskému (nižšímu) já, protože označuje kosmickou orientaci Země v okamžiku narození člověka. V terminologii C. G. Junga* jsou obě tato já označována jako *vyšší Já (Selbst)* a *nižší já (Ich/Ego)*. Přihlédneme-li k okultní kosmologii, je zřejmé, že já/ego (které je spojené se Zemí) bylo původně také součástí vyššího Já (soustředěného ve Slunci). Možnost dělení ve vyšší a nižší já, které na kosmické rovině odpovídá oddělení Země a Slunce, by však zůstala pouze možností, pokud by se člověk neinkaroval na Zemi. Toto dělení se stalo realitou po události pádu do hříchu, když člověk zahájil řadu inkarnací na Zemi a zemské já (ego) zahájilo svůj vývoj.